

Arrest

nr. 202 459 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben, een etnische Tamil te zijn, en afkomstig te zijn van Kilinochi.

U ging tot uw zestiende naar school, en maakte de tiende graad af. Daarna werd u eind 2008 ingelijfd bij de gewapende macht van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Na een opleiding van 15 dagen werd u ingedeeld bij de "Kutty Sri"-mortierbrigade, aan het hoofd gesteld van een peleton van 15

strijders, en naar het front gestuurd, waar u in en uit roteerde met andere eenheden. Tijdens de momenten dat u van het front werd gehaald werd u opgeleid in het gebruik van verschillende mortieren.

Na de nederlaag van de LTTE in mei 2009 deed u zich voor als burger en kwam u zo in een opvangkamp terecht. Hier kwam men evenwel achter uw LTTE-verleden, en werd omgeroepen dat u zich moest aanmelden. U kende van uw schooltijd evenwel een hulpje van de procureur die in het kamp werkzaam was, en deze hielp u om te ontsnappen naar een andere kamp, waar de rest van uw familie verbleef. Nadat u vertrok uit het kamp keerde de familie naar Jaffna terug. U ving echter geruchten op over ex-LTTE leden die gezocht, opgepakt, gemarteld en soms gedood werden, en u besloot dat het voor u veiliger zou zijn om het land te verlaten.

U begaf zich met de smokkelaar naar Colombo, waar u tijdlang bij hem verbleef. Hierna reisde u met een vals paspoort naar Italië in juli 2010. U diende een asielaanvraag in Frankrijk in, die werd geweigerd in 2011. U werd tijdens uw verblijf in Parijs bedreigd door iemand met banden met de Sri Lankaanse ambassade, dat hij u zou doden bij een terugkeer naar Sri Lanka.

Vervolgens diende u drie jaar later een asielaanvraag in Zwitserland in, die werd geweigerd. U diende ook nog een asielaanvraag in Duitsland in eind 2015, waar u geopereerd werd voor een granaatscherf die nog in uw hoofd zat. U wou daarna naar Canada proberen gaan, maar uw smokkelaar liet het afweten toen u in België zat, waarop u 20 oktober 2016 asiel aanvroeg. U werd evenwel geacht afstand gedaan te hebben van uw asielaanvraag omdat u geen interesse in uw eigen zaak toonde door niet op te dagen voor het interview voor de DVZ, want u was ondertussen terug naar Zwitserland gegaan. Zwitserland stuurde u echter terug naar België, waar u 7 februari 2017 een tweede asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw relaas legt u voor: een Sri Lankaans paspoort, een tijdelijke identiteitskaart, en kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, van een return form, van een rantsoenkaart, van een geboortekte, van een brief van uw moeder, van een brief van een Sri Lankaans parlamentslid, van een brief aangaande uw woonplaats, van een informatiebundel, van een aantal krantenartikelen, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd om uw beweerde asielrelaas aannemelijk te maken en/of te staven met de nodige stukken en aldus een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Er dient **ten eerste** te worden vastgesteld dat u reeds sinds juli 2010 in Europa verblijft (CGVS p. 17). Gedurende die tijd hebt u al een aantal asielprocedures doorlopen, met name in Frankrijk en Zwitserland, en mogelijk ook in Duitsland (CGVS p. 3). Hierover kan primo worden opgemerkt dat u zelf toegeeft dat u bij uw eerste asielaanvraag in Frankrijk niet de waarheid vertelde over de reden voor uw vertrek uit Sri Lanka, zeggend omdat dat u aangeraden werd door familieleden van u (CGVS p. 3). Als u er niet voor terugdeinsde om de Franse autoriteiten om de tuin te proberen leiden met een verzonnen relaas, is het maar de vraag of u de Belgische asielinstanties nu wel de waarheid wil vertellen.

Secundo is het ook opmerkelijk dat u nadat uw eerste asielaanvraag geweigerd werd in 2011, u drie jaar lang gewacht hebt vooraleer een nieuwe asielaanvraag in te dienen in Zwitserland, in 2014. Gevraagd waarom u daar zo lang mee gewacht had, antwoordde u dat u (om onduidelijke redenen) dacht dat men uw tweede asielaanvraag zou aanvaardden als u maar lang genoeg wachtte (CGVS p. 20). U geeft geen indicatie dat deze tweede asielaanvraag gebaseerd was op nieuwe elementen die zich in die drie jaar hadden voorgedaan, en dit is dus geen afdoende uitleg. Van iemand die werkelijk voor zijn leven vreest kan verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van een andere staat zou plaatsen. Als u merkte dat uw eerste asielaanvraag op basis van een verzonnen relaas nergens toe leidde, had u op dat moment een tweede asielaanvraag kunnen doen waarbij u de waarheid vertelde. U verkoos evenwel om drie jaar lang te wachten, en bovendien ook nog eens naar een ander land te reizen, Zwitserland. Dit is een indicatie dat er in uw hoofd geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Ten tweede dienen er een aantal belangrijke opmerkingen geformuleerd te worden bij uw verklaringen over uw paspoort. U hebt een paspoort voorgelegd dat afgegeven werd in Colombo op 3 juni 2010 (document 1). Het is *primo* opvallend dat u bij uw eerste asielaanvraag nog verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (verklaringen DVZ dd. 25 oktober 2016, afdeling 28); dat u hierover gelogen hebt, doet uw algemene geloofwaardigheid geen goed.

Secundo verklaart u tevens dat u dit paspoort niet zelf gehaald hebt, maar kreeg van een mensensmokkelaar, samen met een tweede, vals paspoort, en dat u dit valse paspoort gebruikte om naar Europa te reizen (CGVS p. 15, 16). Hier kan echter maar weinig geloof aan gehecht worden. U verklaarde namelijk dat het valse paspoort van iemand was met een Singalese identiteit, terwijl u zelf geen Singalees spreekt (CGVS p. 16) en dus meteen door de mand zou vallen bij het passeren van de controles op de luchthaven. Het is maar zeer moeilijk te geloven dat u zomaar door de controles op de luchthaven kon glippen met de hulp van de mensensmokkelaar, zoals u zelf beweert (CGVS p. 16). De oorlog was nog maar een jaar voorbij, en het valt redelijkerwijs te verwachten dat de veiligheidsdiensten net bedacht zouden zijn op mensen die op de wijze die u beschrijft het land probeerden te verlaten. Bovendien zou het ook vrij absurd zijn dat de mensensmokkelaar de moeite neemt om, naast een vals paspoort op een andere naam, ook nog eens een paspoort op uw eigen naam te voorzien zonder enige aanwijsbare reden of nut voor u beiden ("Waarom?" "Geen idee, dat gaf de agent mij" – CGVS p. 16). Waarschijnlijker is dat u het paspoort dat u voorlegde zelf hebt aangevraagd, en mogelijk ook gebruikte om minstens een deel van uw reis af te leggen, mogelijk met een uitneembaar visum. Dit vermoeden wordt versterkt doordat u geen enkel reisdocument kan voorleggen, noch het valse paspoort op een andere naam. Dat u in juni 2010 waarschijnlijk zelf een paspoort kon aanvragen en verkrijgen in Colombo, is een sterke aanwijzing dat u in werkelijkheid niet gezocht werd door de overheid, en dat u van hen ook niets te vrezen had.

Er kunnen **ten derde** ook nog een aantal merkwaardigheden aangestipt worden betreffende de overige documenten die u voorlegt. U legt *primo* een brief voor, zogezegd van een Tamil-parlements lid (document 8), die uw problemen bevestigt. Los van het feit dat de echtheid van deze brief niet na te gaan valt, heeft deze een volledig gesolliciteerd karakter, en kan deze uw relaas daarom niet ondersteunen.

Secundo legt u bovendien ook een brief neer vanwege uw vader, gericht aan een Sri Lankaanse ambtenaar, waarin hij vraagt dat deze een certificaat van woonplaats zou opstellen voor u (document 9). Hij vraagt evenwel dat dit document zou gericht worden aan "de relevante ambassade ... in Zwitserland". Mocht u werkelijk in het vizier gekomen zijn van de Sri Lankaanse overheid, is het zeer twijfelachtig dat uw vader zou verwachten dat u zich naar de Sri Lankaanse ambassade zou begeven om documenten op te halen, of dat hij hun medewerking zou verwachten. Dit document ondergraaft daarom eerder de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vrees voor vervolging dan deze te ondersteunen.

Ten vierde kan u trouwens ook geen enkel bewijs leveren van uw voorgehouden dienst bij de LTTE (CGVS p. 14, 15). De documenten die u voorlegt omtrent de periode van kort na de oorlog, een tijdelijke identiteitskaart uitgegeven in juni 2009, een rantsoenkaart, en een "return form" (documenten 2, 4 en 5), zijn geen documenten die wijzen op een betrokkenheid bij de LTTE, maar wijzen er hooguit op dat uw familie na de oorlog beroep deed op humanitaire hulp. U legt bijvoorbeeld geen enkele foto voor van uzelf in LTTE-tenu. In deze kan dus enkel afgegaan worden op uw verklaringen.

Er dient **ten vijfde** evenwel te worden vastgesteld dat uw verklaringen in deze maar weinig geloofwaardig waren. U verklaarde dat u na het einde van de oorlog werd opgesloten in een kamp bedoeld voor gewone burgers, maar dat men al snel te weten kwam dat u een voormalig LTTE-lid was (CGVS p. 12, 13). Uw naam werd afgeroepen door de kampadministratie, die beschikte over uw informatie (CGVS p. 13), maar u kon u verbergen in het kamp tot u met de hulp van een oud-klasgenoot het kamp kon ontvluchten en naar het kamp van uw ouders gebracht werd (CGVS p. 13, 14, 23). Hierover kan *primo* opgemerkt worden dat uw ontsnapping uit het eerste kamp niet kon overtuigen. U verklaarde dat u de hulp kreeg van een oud-klasgenoot van u, die volgens u in het kamp werkte voor de attorney general (CGVS p. 23). Na doorvragen stelt u evenwel plots dat deze persoon even oud was als u, op dat moment dus zo'n 16 jaar oud (CGVS p. 23), wat het maar twijfelachtig maakt dat hij een dergelijke functie zou uitoefenen, laat staan dat hij in een positie was om u te helpen ontsnappen.

Secundo zou het bovenstaande bovendien betekenen dat de Sri Lankaanse overheid u al enkele dagen na het einde van de oorlog in mei 2009 verdacht van LTTE-lidmaatschap, en in het bezit was van uw informatie. U kon evenwel een tijdelijke identiteitskaart verkrijgen in juni 2009 (document 2), en kreeg waarschijnlijk een paspoort in juni 2010 (document 1). Ook rijkte de overheid een aantal documenten uit naar aanleiding van uw verblijf in het kamp, waar u ook met naam op vermeld werd (documenten 4, 5). De overheid wist dus perfect waar u was en wie u was. Mocht u werkelijk verdacht geweest zijn van LTTE-lidmaatschap zoals u beweert, zou men u niet zomaar ongemoeid hebben gelaten. Waarschijnlijker is dat u nooit lid was van de LTTE, en minstens dat de overheid u hier nooit van verdacht heeft.

*U beweert **ten slotte** nog dat u in Parijs in een hotel zou zijn bedreigd met de dood door een agent van de Sri Lankaanse ambassade (CGVS p. 22). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze bewering in tegenspraak is met uw verklaring voor de DVZ, waar u nog zei dat hij u belde, niet dat u hem tegenkwam in een hotel (verklaring meervoudige aanvraag dd. 16 februari 2017, afdeling 16.). Om deze reden, en de bovengenoemde elementen die doen twifelen aan uw algemene geloofwaardigheid en lidmaatschap van de LTTE, kan deze bewering maar weinig serieus genomen worden.*

Om bovenstaande redenen dient te worden besloten dat u niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u lid was van de LTTE en daarom te vrezen had voor vervolging door de Sri Lankaanse overheid. Voorts zijn uw bezigheden in Europa sinds 2010 niet van dien aard dat ze een gegronde vrees voor vervolging zouden doen ontstaan; u heeft geen enkele functie binnen Tamil organisaties, en mat uzelf ook geen zichtbaar profiel aan (CGVS p. 19, 20). U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen aan bovenstaande bevindingen geen afbreuk. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien blijkt uit informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, dat in Sri Lanka documenten eenvoudig te verkrijgen zijn door corruptie, of door ze te laten namaken.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw verklaringen in het algemeen niet geloofwaardig zijn en dus uw beweerde band met de LTTE eveneens als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 december 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker bevestigt dat hij in het verleden negatieve beslissingen over zijn asielaanvragen heeft ontvangen. Hij volhardt echter in zijn vrees voor zijn leven, indien hij gedwongen zou worden om terug te keren naar Sri Lanka. Verzoeker stelt dat hij niet eerder een asielaanvraag durfde in te dienen, *"uit schik voor een nieuwe negatieve beslissing, uit schrik opgesloten en gedwongen gerepatrieerd te worden"*. Hij stelt dat het niet gemakkelijk was om illegaal in Europa te verblijven, maar toch een veiligere keuze dan terug te keren naar Sri Lanka. Tot slot voert hij aan dat het gegeven dat hij nu pas asiel aanvraagt, geen afbreuk doet aan zijn reële vrees en zijn problemen in zijn land van herkomst.

Verzoeker herneemt dat zijn paspoort werd geregeld door de mensensmokkelaar. Verzoeker betoogt verder dat het gegeven dat verweerder de gang van zaken "weinig geloofwaardig" acht, ze daarom niet onwaar maakt. Verweerder maakt volgens verzoeker enkele veronderstellingen (zoals een uitneembaar visum), neemt ze voor waar aan en legt de verklaringen van verzoeker gewoonweg naast zich neer. Verzoeker benadrukt dat hij geen enkele reden heeft om te liegen over zijn paspoort en hoe hij dit heeft bekomen.

Verzoeker merkt op dat verweerder de door hem voorgelegde brief van een Tamil parlamentslid gewoon naast zich neerlegt door te stellen dat hij de echtheid niet kan nagaan. Verzoeker wijst op de onderzoeksplicht van verweerder.

Het verzoekschrift voert aan dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Waar verweerder geen geloof hecht aan verzoekers LTTE lidmaatschap, noch aan zijn ontsnapping uit het kamp, stelt verzoeker dat zijn klasgenoot die hem hielp ontsnappen even oud was als hij. Verzoeker verduidelijkt dat zijn klasgenoot als hulpje voor de attorney general werkte. Gezien zijn positie en het gegeven dat hij verzoeker kende, heeft verzoekers klasgenoot verzoeker geholpen om te ontsnappen. Verweerder laat volgens verzoeker uitschijnen dat hij verklaard heeft dat zijn klasgenoot een hoge functie had, hetgeen niet waar is.

Verzoeker haalt aan dat verweerder opnieuw bepaalde veronderstellingen maakt: *"waarschijnlijk vroeg u in 2010 een paspoort aan"* en *"waarschijnlijk bent u nooit lid geweest van LTTE"*. Verzoeker stelt vast dat verweerder deze veronderstellingen opnieuw voor waar aanneemt en de verklaringen van verzoeker gewoon naast zich neerlegt.

Verzoeker benadrukt dat hij uitgebreid heeft verteld over zijn vrees en problemen (zie gehoor bij het CGVS, p. 12-13).

Verzoeker stelt vast dat zijn kennis over de kampen, over LTTE, over de machthebbers,... niet in twijfel wordt getrokken. De hele beslissing van verweerder is gebaseerd op eigen veronderstellingen die hij voor waar aanneemt.

Verzoeker herneemt dat hij voor zijn leven vreest in Sri Lanka omwille van zijn lidmaatschap bij de LTTE.

Verzoeker vraagt dan ook de bescherming van de Belgische autoriteiten, conform artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het verzoekschrift voert aan dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat verweerder tevens de materiële motiveringplicht schendt.

In hoofdorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker beweert dat hij in 2008 op 16-jarige leeftijd werd ingelijfd bij de LTTE. Hij verklaart Sri Lanka te zijn ontvlucht uit vrees voor problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn LTTE verleden. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers vluchtmotieven.

2.3.2. Vooreerst stelt de Raad met het CGVS vast dat verzoeker reeds sinds juli 2010 in Europa verblijft (gehoorverslag van het CGVS van 21 september 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 6). Verzoeker verklaarde dat hij sindsdien al een aantal asielprocedures, zonder succes, heeft doorlopen (*"Dat was in 2010, de zevende maand. In France. Tweede in Zwitserland in 2014. Vierde in Duitsland in 2015, einde. Dan België in 2016."*, CGVS-verslag, p. 3). Verzoeker gaf tevens aan dat hij bij zijn eerste asielaanvraag in Frankrijk op aanraden van familieleden de waarheid niet had verteld over de reden van zijn vertrek uit Sri Lanka (CGVS-verslag, p. 2-3). De Raad merkt op dat ook al was verzoeker toen pas 18 jaar dan nog kan verwacht worden dat hij de waarheid spreekt. Verzoeker licht evenmin toe wat van zijn eerste asielaanvraag gelogen is en waarom hij andere elementen verzwegen heeft. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker zijn huidige relaas niet zou vertellen, noch licht hij dit toe. Bovendien wachtte verzoeker, na de weigering van zijn verzoek tot internationale bescherming in 2011, drie jaar vooraleer hij een tweede asielaanvraag indiende en deed hij dit in een ander land, met name Zwitserland. Zijn uitleg, *"Omdat na wat tijd, als ik het ga vragen, ik dacht dat ze het dan zouden aanvaarden, als ik lang genoeg wachtte."* (CGVS-verslag, p. 20), kan zijn lange wachten niet verschonen. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij zo snel mogelijk op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Indien verzoeker merkte dat zijn eerste asielaanvraag op basis van een verzonnen relaas geweigerd werd, dan had verzoeker op dat moment een tweede asielaanvraag

kunnen doen, waarbij hij de waarheid vertelde. Dat verzoeker verkoos om drie jaar te wachten en bovendien naar een ander land te reizen om een nieuwe asielaanvraag in te dienen is tevens een negatieve indicatie van zijn nood aan internationale bescherming.

2.3.3. Waar het verzoekschrift stelt dat hij niet eerder een asielaanvraag durfde in te dienen, *“uit schrik voor een nieuwe negatieve beslissing, uit schrik opgesloten en gedwongen gerepatrieerd te worden”* kan hij evenmin gevolgd worden. Verzoekers angst om te worden teruggestuurd is geenszins een geldige reden om geen asielaanvraag in te dienen, integendeel. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielprocedure of een andere procedure voor verblijfsmachtiging.

2.3.4. Ook verzoekers houding gedurende zijn asielprocedure in België ondermijnt de waarachtigheid van zijn vrees. Zo deed verzoeker een verzoek tot internationale bescherming op 20 oktober 2016, maar daagde vervolgens niet op voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat hij was teruggekeerd naar Zwitserland. Verzoeker werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Hieruit blijkt verzoekers desinteresse in zijn eigen zaak, wat geenszins overeenstemt met de houding van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming. Pas nadat Zwitserland verzoeker terugstuurde naar België, diende verzoeker zijn huidige asielaanvraag in.

2.3.5. Wat betreft het door verzoeker bij de commissaris-generaal neergelegde paspoort, uitgegeven op 3 juni 2010, merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag nog aangaf nooit een paspoort te hebben gehad (verklaring DVZ van 25 oktober 2016, punt 28). Dit is dus manifest gelogen. De uitleg dat een smokkelaar dit paspoort, op verzoekers naam, voor hem zou geregeld hebben (CGVS-verslag, p. 16) kan bezwaarlijk overtuigen nu dit een authentiek paspoort is en niet kan worden ingezien waarom een smokkelaar hierbij dienstig kan zijn. Indien verzoeker nog een vals paspoort zou hebben waarmee hij beweerdelijk naar Europa zou zijn gereisd, wordt dit niet neergelegd. Hoe dan ook, de vaststelling dat de Sri Lankaanse overheid in juni 2010 een paspoort op verzoekers naam uitreikte, terwijl verzoeker toen beweerdelijk geviseerd werd door de overheid, doet geheel afbreuk aan verzoekers bewering in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid.

2.3.6. Ook verzoekers verklaringen aangaande zijn asielrelaas kunnen niet overtuigen. Verzoeker stelde dat hij na het einde van de oorlog werd opgesloten in een kamp voor gewone burgers, maar dat men er de tweede dag reeds was achter gekomen dat hij LTTE-lid was (CGVS-verslag, p. 12-13). Dergelijke verklaringen vallen niet te rijmen met de vaststelling dat de overheid documenten uitreikte naar aanleiding van het verblijf van verzoeker en zijn familie in het kamp, waarop ook verzoeker met naam vermeld werd (zie documenten voorgelegd bij het CGVS). Dat de autoriteiten verzoeker indien hij werkelijk verdacht werd van LTTE-lidmaatschap, hem ongemoeid lieten, terwijl zij duidelijk op de hoogte waren van zijn verblijfplaats, toont slechts aan dat verzoeker niet geviseerd werd door de overheid. Ten slotte wordt verzoekers bewering dat hij gezocht wordt geheel ondergraven nu verzoeker in dezelfde periode een tijdelijke identiteitskaart verkreeg namelijk in juni 2009 en bovendien nog een paspoort in 2010 (zie documenten voorgelegd bij het CGVS). Dat de Sri Lankaanse overheid verzoeker zou helpen ‘ontsnappen’ naar het buitenland wanneer zij naar hem op zoek zijn is geheel onaannemelijk. Evenmin kan geloof gehecht worden aan verzoekers bewering in Parijs te zijn bedreigd door een agent van de Sri Lankaanse ambassade. Daarenboven zijn ook verzoekers verklaringen hierover strijdig. Zo stelde verzoeker bij de Dienst vreemdelingenzaken nog dat deze agent hem opbelde (verklaring meervoudige asielaanvraag van 16 februari 2017, punt 16), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij persoonlijk bedreigd werd in een hotel (CGVS-verslag, p. 22). Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten. De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers beweerde LTTE-lidmaatschap, en dus evenmin aan zijn vervolging hiervoor.

2.3.7. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat waar verzoeker verklaarde dat hij met de hulp van een oud-klasgenoot, die in het kamp voor de *attorney general* werkte, kon ontsnappen uit het eerste kamp (CGVS-verslag, p. 13, p. 14, p. 23) dit verzonnen voorkomt. Het is echter geenszins geloofwaardig dat verzoekers oud-klasgenoot, als zestien- à zeventienjarige, dergelijke veeleisende en hoge positie (*“hij werkte er voor het AG kantoor, een soort manager”*, CGVS-verslag, p. 5) zou uitoefenen.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn kennis over de kampen, over LTTE, over de machthebbers,... benadrukt, merkt de Raad op dat dit niet uit verzoekers verklaringen kan blijken.

Integendeel verzoeker is vaag en geeft enkele namen op die niet verifieerbaar zijn. Nergens gaat hij over tot het vertellen van anekdotes of ervaringen.

2.3.9. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

De brief van 25 april 2014, geschreven door een Tamil-parlementslid, kan verzoekers aanvraag niet aantonen. In deze brief wordt vermeld dat verzoeker 17 juli 2010 wegvluchtte, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat dit op 10 juli 2010 was (CGVS-verslag, p. 6). De Raad merkt nog op dat documenten uit Sri Lanka hoe dan ook met passende voorzichtigheid dienen te worden benaderd. Immers, zo blijkt uit de "*COI Focus Sri Lanka: Corruptie en (ver)vals(t)e documenten*" van 29 augustus 2017 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan de informatie in het administratief dossier, dat dergelijke documenten in Sri Lanka makkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn.

Daarnaast legt verzoeker een brief neer van zijn vader aan een Sri Lankaanse ambtenaar, waarin hij vraagt dat deze een certificaat van woonplaats zou opstellen voor verzoeker. Hij vraagt dat dit document zou gericht worden aan "*relevant Embassy form y said son's Residence Certificate of Switzerland*". Indien verzoeker werkelijk geviseerd zou zijn door de Sri Lankaanse overheid, kan niet worden aangenomen dat verzoekers vader zou verwachten dat verzoeker zich naar de Sri Lankaanse ambassade zou begeven om documenten op te halen of dat hij hun medewerking zou verwachten. Dit document ondergraaft dan ook verzoekers beweerde vrees voor vervolging en zijn bewering de ambassade van Parijs te vrezen.

Ook de brief van verzoekers moeder aan de Gramasewaka van Kilinochchi van 8 augustus 2011, waarin zij vraagt om een "*letter of Recommendation to my son*" ondergraaft verzoekers bewering te worden geviseerd door de overheid.

De documenten – een tijdelijke identiteitskaart uitgegeven in juni 2009, een rantsoenkaart, en een "*return form*" – dateren van de periode kort na de oorlog. Deze kunnen echter verzoekers betrokkenheid bij de LTTE geenszins aantonen. Deze kunnen er hoogstens op wijzen dat verzoekers familie na de oorlog beroep deed op humanitaire hulp.

De identiteitskaart van verzoekers vader en moeder en verzoekers geboorteakte kunnen verzoekers asielmotieven evenmin aantonen.

De informatiebundel en krantenartikel betreffen slechts algemene documenten die verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging niet kunnen bewijzen.

2.3.10. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De bestreden beslissing stelt op basis van de toegevoegde landeninformatie terecht: *“Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven”.*

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK